

Ακούραστα να κράζουμε: «Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς».

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Παναγία

Υπάρχουν απειλές από μέσα μας, από τους κακούς ανθρώπους, από τα στοιχεία της φύσεως, από τον διάβολο· από παντού. Χρειάζεται ακούραστα να κράζουμε: «Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς».

Και να μην το πούμε, το ξέρει η Παναγία, αλλά εμείς πρέπει να κράζουμε πάλι και ξανά, διότι έτσι θα μάθουμε στην πράξη να παίρνουμε σωστή στάση ενώπιον του Θεού. Καθώς κράζεις και δεν γίνεται αυτό που θέλεις, θα μάθεις τελικά όχι απλώς να κράζεις, αλλά να πέσεις κάτω, να συντριβείς ενώπιον του Θεού – να αποφασίσεις επιτέλους να δεις την αμαρτία σου, να την ομολογήσεις και να μετανοήσεις – για να προχωρήσεις.

Δεν μπορείς να ζήσεις πνευματική ζωή χωρίς θυσία. Θα ζορίσεις τον εαυτό σου. Προσεύχεσαι; Και μία μόνο φορά να πεις «Κύριε, ελέησον», να το πεις με πόνο, με ένταση, με πίστη. Να το πεις με την καρδιά σου. Αυτή είναι η θυσία.

Όλα έγιναν και γίνονται από τον Θεό, για να σωθούμε αιώνια. Αλλά για να φθάσει κανείς στην τελική, αν μπορούμε να το πούμε έτσι, σωτηρία, πρέπει συνεχώς, ανά πάσαν στιγμήν να σώζεται, εφόσον έχει να διανύσει έναν δρόμο. Διότι, όσο κι αν δίδεται δωρεάν η σωτηρία στον άνθρωπο, ο άνθρωπος πρέπει να είναι κατάλληλος να τη δεχθεί.

Και δεν γίνεται κανείς δεκτικός της σωτηρίας μόνο με το να κράζει «Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς». Τι θα βγει, άμα κράζεις απλώς; Πρέπει μέσα η ψυχή σου να παίρνει τέτοια στάση, που να είναι κατάλληλη να οικειωθεί τη σωτηρία. Σωτηρία από τι; Από ποιον; Από τον εαυτό μας πρωτίστως, από τον παλαιό άνθρωπο που ζει μέσα μας.

Μόνο ο ταπεινός δέχεται αυτή τη σωτηρία, δέχεται τη χάρη του Θεού. Προσκυνάει συνεχώς τον Θεό· έτοιμος να λιώσει, ει δυνατόν, εκεί μετανοών και ταπεινοφρονών και προσευχόμενος στον Θεό, στην Παναγία.

Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου (†), “Πνευματικά Μηνύματα 2017”, σελ. 243, 246.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>